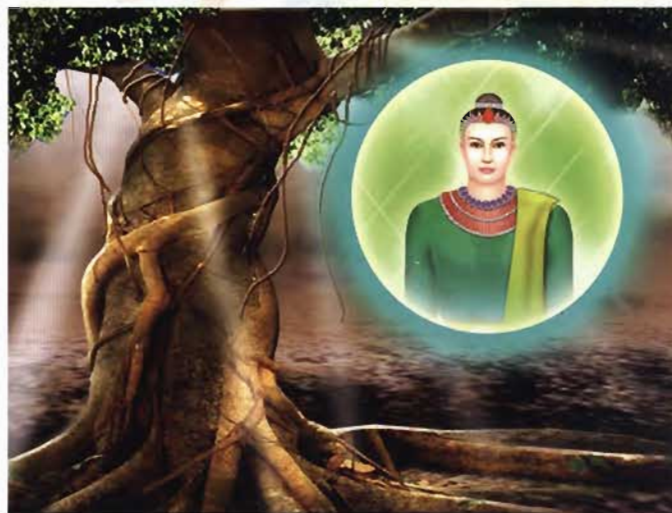
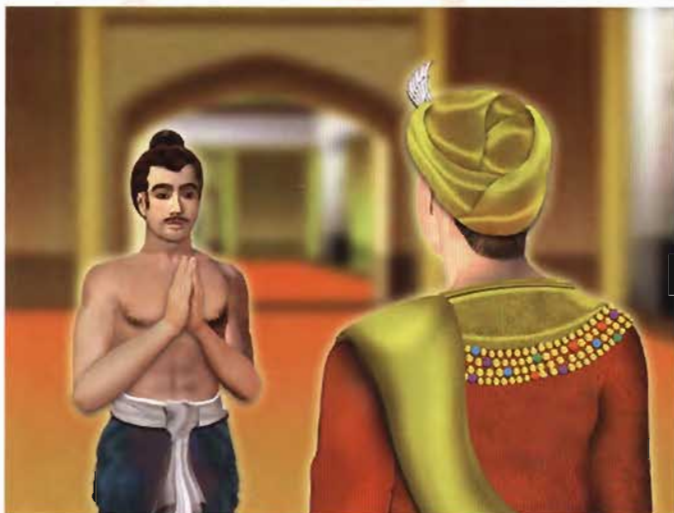

๒๓

ลูกจ้างท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถือศีล ๘

ชายยากจนคนหนึ่งได้มาสมัครงานกับท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเศรษฐีรับเข้าทำงานที่
เรือนของตนโดยให้เข้าป่าไปหาฟืน หาอยู่ได้ไม่นานคน
งานนั้นก็ตาย หมดอาชีพหาฟืนไปแล้ว

เราจะเห็นว่า อยู่ในมนุษย์นั้นชั่วคราวเท่านั้นเอง
อะไรทุกอย่างในโลกชั่วคราวทั้งนั้น ผมอยู่บนศีรษะชั
วคราว ฟันในปากชั่วคราว เราอยู่ในกายมนุษย์ชั่วคราว

เสื้อผ้า เราไม่ใช่ใส่ชุดเดียวถาวร กระเป๋า บ้าน รถ
ชั่วคราวทั้งหมด

ชายยากจนคนนี้ เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดเป็น
รุกขเทวา ที่ต้นไทรต้นหนึ่งใกล้ชายป่า เป็นผู้มั่งคั่งมาก
เราจะได้มาศึกษาว่า หาฟืนมาดี ๆ ตายแล้วทำไมมาเป็น
รุกขเทวามั่งคั่งมากที่ชายป่า

วันหนึ่ง เมื่อพระดาบส ๕๐๐ รูป เดินทางไกลมา

พิกที่ไต้ตันไทรใหญ่ เกิดความหิวกระหายทั้งอาหารและน้ำ พอนั่งพักให้หายเหนื่อยก็มีความรู้สึกนึกคิดว่า เอ๊ะ ต้นไม้ต้นนี้น่าจะมีเทวดาสงอยู่ หัวหน้าทิมก็บอก ลองดู ถ้ามีเทวดาจริง ๆ ละก็ ช่วยบันดาลให้น้ำเกิดขึ้นมาให้เรา ดื่มน้ำกันหน่อยเถอะ เรากะหายน้ำเหลือเกิน

ปรากฏว่า เทวดารู่วาระจิตของท่านดาบส จึงบันดาลให้สายน้ำไหลออกมาจากระหว่างคาคบไม้ สายน้ำนั้นไหลออกมาเหมือนลำแสงเงินขวงทีเดียว เหล่า

ดาบสทั้งหลายพอเห็นสายน้ำก็จิตใจ ไม่ได้คิดอะไรต่อ เพราะว่า กำลังกระหายน้ำ จึงนำภาชนะของตนมาดักน้ำดื่ม หัวหน้าพระดาบสเมื่อได้คิบบเอาศอก คิดต่อไปอีก เป็นนักคิด แต่พอได้คิดตรงต้นไม้ต้นนี้มีเทวดาสงอยู่ แล้วเทวดาก็จิตเป็นกุศล

เมื่อท่านเอาน้ำมาให้เราดื่มได้ ท่านก็น่าจะเอาอาหารมาให้เราบ้าง เพราะตรงนี้ไม่มีหมู่บ้านให้เราได้บิณฑบาตเลย ปรากฏเทวดารู่วาระจิต จึงบันดาล

ภัตตาหารให้เกิดขึ้นแต่พระดาบส ๕๐๐ รูป เหล่าพระดาบส
ก็ดีใจ หลังจากขบฉันทภัตตาหารที่เทวดาบันดาลมาถวาย
จนอิ่มหน่ำสำราญ แคเรานิก ๆ คิด ๆ ยังบันดาลให้สิ่ง
เรานิกคิดสมปรารถนาได้ เออ ! ทำอย่างไรดีนี่ เราจะ
ได้เห็นเทวดา อยากเห็นจังเลย เทวดาก็รู้วาระจิต จึง
ข้าแรกออกมาจากต้นไทร แสดงตนให้เหล่าพระดาบสได้
เห็น ส่วนหนึ่งก็เป็นเทวานุภาพ อีกส่วนหนึ่งเพราะบุญของ
พระดาบสทั้งหลาย เพราะฉะนั้น มาประจวบเหมาะกัน

ได้เคยถวายทานด้วยน้ำ ด้วยอาหาร แม้อยู่ในถิ่นกันดาร
ก็ได้ กับบุญกุศลที่สั่งสมบำเพ็ญตบะมา แม้ยังไม่ถึงระดับ
ที่มีตาทิพย์ ถ้ามีตาทิพย์คงไม่นึกคิดอย่างนี้หรอก

แต่ด้วยกำลังแห่งตบะพระดาบสทั้งหลายที่ได้
บำเพ็ญมาเป็นส่วนหลัก ส่วนเทวานุภาพเป็นส่วนเสริม
จึงบันดาลให้เทวดานั้นแสดงตัวออกมา พอออกมาไม่ได้
ตกใจอะไร แต่ว่าตื่นเต้น ปีติใจ “ท่านเทวดาท่านเก่งจังเลย

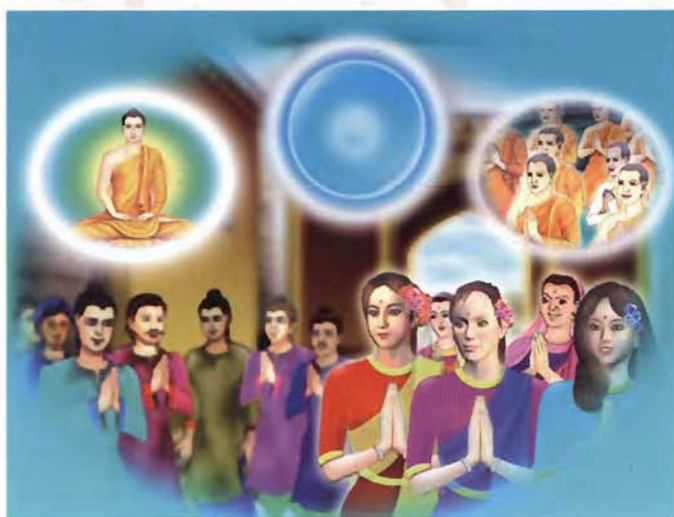

ท่านทำอะไร ท่านไปทำบุญอะไรมาหรือ จึงมาเป็น
เทวดาผู้มีฤทธิ์มาก”

ปรากฏว่า ท่านเทวดาอายุ “พระคุณเจ้าโปรดอย่า
ถาม” แต่ว่าพระดาบสจะยืนยันจะขอต่อ “โปรดเถิดท่าน
เทวดา” เทวดาก็ยังเกิดความละอายเพราะว่าบุญที่ตัวทำ
มามันนิดเดียว จึงไม่อยากบอก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน
นิมนต์พระคุณเจ้าทั้งหลายตั้งใจฟังให้ดี

เทวดาเล่าบุญกรรมของตนว่า ในสมัยที่กระผม
ยังเป็นมนุษย์อยู่ เป็นคนยากจนมาก เพราะอยากจนใน
อดีต มีความตระหนี่ ไม่สร้างมหาทานบารมีเกิดมาเลย
ยากจน จึงได้ไปสมัครงานที่บ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
แล้วท่านเศรษฐีก็รับผมไว้ทำงานในเรือนของท่าน

เมื่อถึงวันอุโบสถ กระผมคนเดียวที่ลุกขึ้นไปทำ
งานแต่เช้าตรู่ เพราะกระผมไม่รู้เรื่อง มาทำงานใหม่ต้อง

ขยันหน่อย นอกนั้นทุกคนในเรือนของท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐี ล้วนแต่หยุดงาน เพื่อรักษาอุโบสถศีลกันทุกคน

เมื่อท่านเศรษฐีกลับมาจากวัดพระเชตวัน ก็ถามว่า
“เออ ! มีใครบอกคนงานใหม่ของเราหรือเปล่าว่า วันนี้
เป็นวันอุโบสถ” เพราะท่านเศรษฐีมีจิตใจที่อยากให้ทุกคน
ได้บุญ “ไม่มีใครบอกเลยจ้านาย” บริวารตอบ “ถ้าเช่น
นั้นเจ้าจงเตรียมอาหารมือเย็นไว้ให้เขาเถอะ เพราะว่าเขา

ก็ไปทำงานมาเหนื่อยอย่างนี้ ไปผ่าฟืน ตัดฟืนในป่า”

บริวารจึงจัดเตรียมอาหาร ๑ ชุด สำหรับคนงาน
ใหม่ เมื่อกระผมทำงานในป่ามาได้ตลอดทั้งวัน ก็กลับมา
ถึงเรือนท่านเศรษฐีในตอนเย็น กระผมทิวมาก บริวารของ
ท่านเศรษฐีก็ได้นำอาหารมาให้กระผม กระผมก็สงสัย
“เอ๊ะ ! ทุก ๆ วันที่ผ่านมามีพวกคนงานมากมายมา
รับประทานอาหารร่วมกัน แต่ทำไมวันนี้จึงเงียบสนิทเหลือ

เกิน มีอะไรกันหรือเปล่า”

บรืวารก็ตอบว่า “วันนี้เป็นวันอุโบสถ ทุกคนในเรือนนี้หยุดงานเพื่อรักษาอุโบสถศีลกันจ้ะ แม้แต่เด็กที่ยังดื่มนมอยู่ ท่านเศรษฐีก็ให้ดื่มน้ำปานะ เพื่อฝึกให้เด็กรักษาอุโบสถศีลตั้งแต่เล็ก ๆ” ยังดื่มนมอยู่ยังให้รักษาอุโบสถศีล แม้เล็กดื่มนมแล้วก็ตาม ก็ควรจะต้องรักษาอุโบสถศีลด้วย ถ้าไม่รักษาอุโบสถศีลแล้วก็อย่าเด็กเขา

บรืวารพูดต่อว่า “ท่านเศรษฐีจึงสั่งให้ฉันได้จัดอาหารมาเพื่อนายคนเดียว” กระผมจึงถามบรืวารนั้นว่า “ถ้ากระผมจะสมาทานอุโบสถศีลด้วยได้ไหม ขอท่านกรุณาทานท่านเศรษฐีให้ด้วยเถิด เพราะกระผมเพิ่งเป็นคนงานใหม่ ไม่ทราบว่ามิลิทธิ์ที่จะถืออุโบสถศีลได้หรือเปล่า”

ก็เข้าไปถามท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านเศรษฐีก็ตอบว่า “ได้เลย แม้เหลือเพียงครึ่งวันก็ตาม”

กระผมดีใจมาก แม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยมาจากการงาน
ฝ่าฟัน มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ มันเรื่องจริงทีเดียวแหละ
ทำเล่น ๆ ไม่ยาก มันยากตอนเอาจริงแหละ เพราะนั่น
มันเหนื่อย กระผมก็ได้สมาทานอุโบสถศีลเพียงครึ่งวัน
กระผมปลื้ม ปลื้มมากเลย แต่ว่าตอนกลางคืน ลมมันกำเริบ
ขึ้นอย่างรุนแรง เพราะว่าร่างกายทำงานมาตลอดทั้งวัน
แล้วก็ยังไม่ได้รับประทานอาหารเลย กระผมก็เลยหาวิธี

ที่จะทำให้หายทิว หรือบรรเทาความทิว ก็เลยเอาเชือก
ผูกท้อง จับปลายเชือกคนละข้างดึงแล้วก็กลิ้งไปกลิ้งมา
ด้วยความทรมาน ทีนี้ไอ้เสียงก็กลิ้งไปกลิ้งมา มันก็สะท้อน
บ้าน สะท้อนข้างฝา บรรวาท่านเศรษฐีไปตู ก็รีบไปแจ้ง
ให้ท่านเศรษฐีทราบ

ท่านเศรษฐีก็มาพร้อมกับบรรวารมาหากระผมที่พัก
แล้วถามว่า เธอเป็นอย่างไรบ้าง กระผมตอบว่า “ข้าแต่

ท่านเศรษฐี” ตอนนี้เสียงแผ่วไปเรื่อย ๆ “ลมกำเริบแก่
กระผมแล้ว ลมในท้องกำเริบ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอจงลุกขึ้นมารับประทานเภสัชนี้
เถิด” เภสัช ๕ มี เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย

กระผมถามกลับไปเลยว่า (เพราะตอนนั้นยังไม่มี
ความรู้เรื่องอุโบสถศีล) “แล้วพวกท่านล่ะได้รับประทาน
เภสัชนี้ด้วยหรือเปล่า”

ท่านเศรษฐีตอบว่า “เราไม่ได้ดื่มหรือ เพราะพวก
เราไม่ได้เจ็บป่วยอะไร แต่ท่านป่วย เพราะท่านเหนื่อย
มาทั้งวัน จงดื่มเถิด” เป็นความเมตตาของท่านเศรษฐี

กระผมยังตอบว่า “ก็กระผมจะรักษาอุโบสถศีล
จะรักษาศีล ๘ วันพระ แล้วกระผมก็ไม่สามารถรักษาได้
ทั้งวัน เพราะต้องไปทำงานมันเหลือเพียงครึ่งวันเท่านั้น
ครึ่งวันนี้กระผมจะเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ขอศีลของกระผม

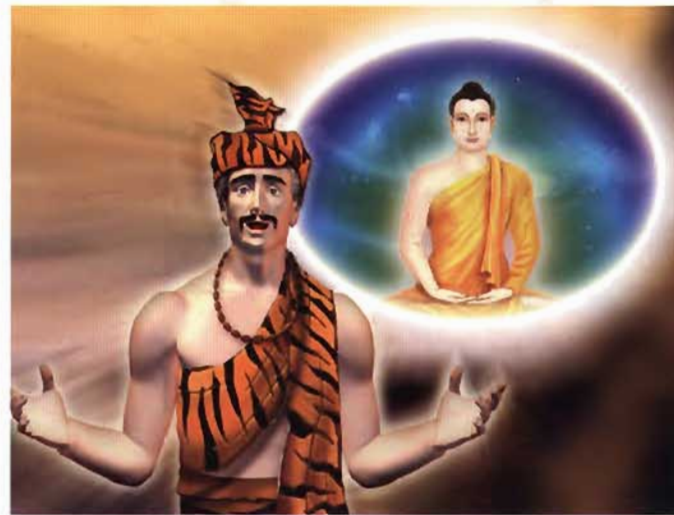
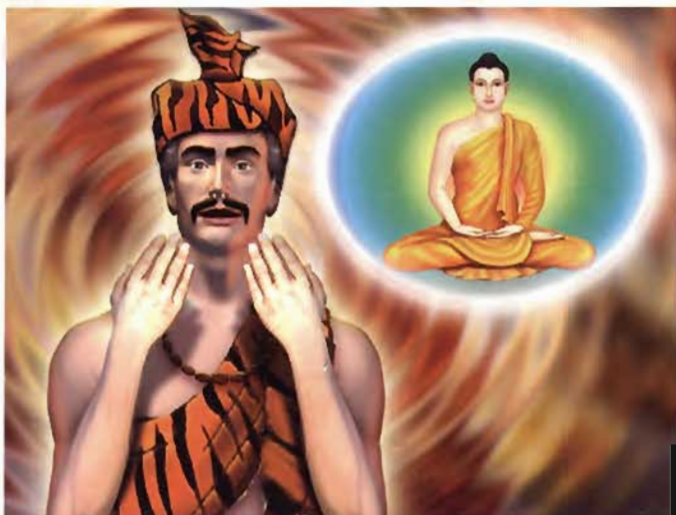
อย่าได้บกพร่องเลย ศีลครึ่งวันให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์”

ท่านเศรษฐีเลยกล่าวว่า “ท่านอย่าทำอย่างนั้นเลย จงรับประทานเภสัชนี้เถิด” อ้อนวอนเลย ท่านเศรษฐีต้องเว้าวอน คนงานใหม่ไม่ใจอ่อน กระจกก็ยังยืนยันเช่นเดิม เสียก็ยังแข็งแรงแม้จะแผ่วก็ตามว่า “จะขอรักษาให้บริสุทธิ์แม้เพียงครึ่งวันด้วยชีวิต”

ตอนเช้ามีดกระจกผมหมดลมเลย ลื่นใจตาย แต่จิต

ก็ผ่องใส จิตเต อสงักสิฏฐะ สุกติ ปาฏิกังขา เมื่อจิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง สุกติเป็นที่ไป ด้วยเหตุนี้แหละ พระคุณเจ้า กระจกก็เลยมาเกิดที่ต้นไทรนี้ กระจกได้ทำอนาถบิณฑิกเศรษฐีเจ้านายของกระจกเมื่อตอนเป็นมนุษย์ ผู้มีพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง กระจกจึงได้มาเกิดเป็นเทวดาในบัดนี้ กระจกมีความซาบซึ้งในพระคุณของท่านเศรษฐีเป็นอย่างมาก” เมื่อดาบสได้ฟังเทวดาบอกว่า พระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์เกิดขึ้นแล้ว พระ

ดาบสลูกขึ้นประคองอัญชลีต่อเทวดา พระดาบสอยากฟังมานานาน ไม่รู้เลยว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ได้บังเกิดขึ้นแล้ว เพราะเราอยู่ในป่าบำเพ็ญพรต อุตส่าห์ตั้งใจที่จะให้หลุดพ้น แต่พอได้ยินว่า มีท่านผู้รู้ซึ่งเป็นยอดจอมของผู้รู้แจ้ง เห็นแจ้งทางตลอดในธรรมทั้งปวง ในสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลายบังเกิดขึ้นแล้ว ดีใจมาก ถ้ามาย้ำ ๓ ครั้ง เหมือนพระมหากัปปิณะ เทวดาก็ยังย้ำ ๓ ครั้งว่า กระผมพูดว่า พระรัตนตรัยบังเกิดขึ้นแล้ว พระพุทธเจ้า

เกิดขึ้นแล้ว พระธรรมเจ้าเกิดขึ้นแล้ว และพระสงฆ์เจ้าเกิดขึ้นแล้ว

ท่านดาบสอุทานต่อไปอีก “คำว่า พระพุทธเจ้า คำนี้หาฟังได้ยากในโลก คำว่า พระพุทธเจ้า นั้นหาฟังได้ยากในโลก คำว่า พระพุทธเจ้า นั้นหาฟังได้ยากในโลก” เราเกิดในยุคนี้แล้ว เราควรจะปิดภาคภูมิใจว่า เรามีบุญ เราได้สั่งสมบุญมานับภพนับชาติกันไม่ถ้วนเลย เราจึงมาเกิดในร่มเงานี้ แล้วได้ยินคำนี้

เหล่าดาบสจึงได้ปรึกษากันแล้วตกลงกันว่า พวกเราจะไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนั้นจึงรีบเดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา เมื่อไปถึงวัดพระเชตุวันก็ได้กราบถวายบังคมพระบรมศาสดา แล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมแก่ดาบสเหล่านั้นแสดงธรรม คือ ให้ความรู้ที่แท้จริงแก่ดาบส

เมื่อจบพระธรรมเทศนา ดาบสทั้ง ๕๐๐ รูป ก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา แสดง

ว่าบารมีเต็มเปี่ยมแล้ว ถ้าบารมีน้อย ๆ เป็นนักบวชไม่ได้ ต้องบารมีมาก สัมสมกันมายาวนาน ถึงจะไปเป็นนักบวชได้ ถึงจะเลือกในการดำเนินชีวิตที่ไปผู้เดียวประจุนอแรดอย่างนั้น มีผ้า ๓ ผืน มีอัฐบริขาร แล้วก็ปลีกตัวไปแสวงหาวิเวก ทำใจหยุดใจนิ่ง

พระดาบสเหล่านั้นจึงทูลขอบรรพชากับพระตถาคต หมดกิเลสแล้วยังขอบรรพชา แสดงว่า ชีวิตสุดท้ายต้องเป็นนักบวช ชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏต้องเป็น

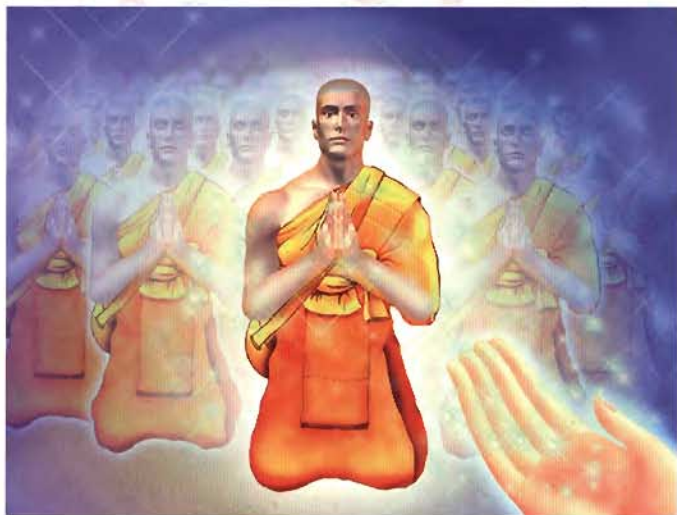

นักบวชอย่างเดียวน เพราะฉะนั้นใครเป็นนักบวชควรจะปิติ
และภาคภูมิใจ

พระพุทธองค์ทรงให้พระดาบสเหล่านั้นบรรพชา
โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นภิกษุมาเถิด” ต้องมี
บุญมาก ถึงจะได้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอุปัชฌาย์
อย่างนี้ พุทธสัน ๆ แต่สิ่งที่พุทธสัน ๆ มีผลขนาดนี้ บาตร
และจีวรอันสำเร็จด้วยฤทธิ์ เกิดขึ้นแก่พระดาบสเหล่านั้น

เลย แต่กว่าจะได้แบบนี้ ไม่ใช่ลงทุนเป็นพระดาบสแล้ว
จะได้แบบนี้ ต้องสั่งสมบารมีมานับภพนับชาติ บ่มบารมี
แกรรอบเข้า อย่างนี้จึงจะเกิดขึ้น ถือเป็นเกียรติยศ และ
เกียรติศักดิ์อันสูงส่งของชีวิตในสังสารวัฏ ได้รับประทาน
การบวชแบบเอหิภิกขุอุปสัมปทา จากพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า

แต่แม้เราจะไม่ได้รับประทานการบวชอย่างนี้ แต่เราจะได้ประทานการบวชจากพระอุปชฌาย์มาแล้วก็ควรจะปิติและภาคภูมิใจ ต้องตายในผ้าเหลือง เหมือนพระอรหันต์ท่านก็ตายในผ้าเหลือง ถือว่า ตายในสมรภูมิในสนามรบของนักรบกองทัพธรรมที่รบสู้กับกิเลส เป็นความปิติ และภาคภูมิใจเหมือนทหารทางโลก ที่เข้าสู่สมรภูมิและถูกอาวุธข้าศึกตาย เขาได้รับผ้าธงชาติคลุม เป็นเกียรติยศ เป็นเกียรติศักดิ์ของนักรบ ให้วงศ์ตระกูล

นั้นมีความปิติ และภาคภูมิใจ

พระดาบสทั้ง ๕๐๐ รูปได้บรรพชาเป็นพระภิกษุผู้มีศีลาจารวัตรอันงดงาม ประดุจพระเถระมีพรรษากาล ๑๐๐ ปีเดียว สงบ เสงี่ยม สง่างาม แดกฉานในพระธรรมวินัย มีข้อวัตรปฏิบัติที่น่าเลื่อมใส

